

[Inger Gautier Schmit.]

sig til Befrielsesdagen og til, at Nazismens Magt var knækket, og saa er det en uhyre Skuffelse for dem, at Forholdene paa mange Maader endnu ikke har forandret sig til det bedre. Derfor henstiller jeg, at Resultatet af denne Debat og denne Forespørgsel bliver, at Forholdene for vore Landsmænd følges med den nøjeste Opmærksomhed og den største Nidkærlighed, ogsaa fra Udenrigsministeriets Side, saa det ikke kan blive overhørt.

Bertel Dahlgaard: Jeg kan ikke bebrejde den ærede Ordfører for Venstre, at han paa sit Partis Vegne har fremsat denne Forespørgsel, selv om vi selvfølgelig maa erkende, at Emnet for Forespørgselen maa paalægge os alle en vis Tilbageholdenhed, saa længe Forholdene udadtil endnu er saa uafklarede, som de er. Men Forholdet er jo det, at siden Kapitulationen, siden denne Regerings Dannelse, har der faktisk ikke i den danske Rigsdag været sagt noget om Grænsen og de Problemer, som opstaar baade paa denne og den anden Side Grænsen, bortset fra Udtalelsen i Trontalen. Og det er jo Spørgsmaalet, om det i og for sig ikke er ganske gavnligt, at der finder en Ordveksling Sted; i hvert Tilfælde er det ikke unaturligt.

Jeg vil da gerne give Udtryk for de Synspunkter, der paa dette Omraade gør sig gældende inden for mit Parti, og jeg vil først sige, at naar der ikke ved denne Regerings Dannelse opstod nogen Strid om vor Sydgrænse, men tværtimod Repræsentanter for alle Kredse af Befolkningen kunde gaa ind i Regeringen i fuld Enighed om Grænespørgsmaalet, saa skyldtes det ganske utvivlsomt tungtvejende Grunde vedrørende vort Folks hele Bedømmelse af Landets Interesser i Forbindelse med den dansk-tyske Grænse. Jeg ser saadan paa det, at naar denne Enighed nu i 1945 kunde opstaa, da skyldes det først og fremmest den Opfattelse, som det danske Folk gennem Tiderne har tilkæmpet sig om, hvad der i Forholdet til vor Grænse er Danmarks Ret. Denne Opfattelse af, hvad der er vor Ret, tror jeg atter er Baggrunden for vor Forvisning om, hvad der ud i den usikre Fremtid bedst vil sikre, at Danmarks Grænse bestaar, Forvisningen om, at kun en Afgørelse, der bygger paa dette Rettens og Retsindighedens Grundlag, kan forankre vor Grænse, saa den skaber den størst mulige Tryghed for vort Fædrelands Fremtid. Men dernæst tror jeg, denne Enighed skyldes en dyb Følelse i alle Dele af det danske Folk af, at Grænsen af 1920

ikke blot er Danmarks, men ogsaa Nordens Grænse. Denne Grænse staar Norge og Sverige bag, og det er kendt, hvorledes man i vore Brødrelande stadig ser paa vor nuværende Grænse, ikke blot som en Betryggelse for Danmark, men ogsaa som en Betryggelse for Norden. Endelig, vil jeg sige, skyldes Enigheden, at den nuværende Grænse giver vort Land en særlig Styrke derved, at den gør Danmark til en Nationalstat, en Stat, inden for hvis Grænser der ikke staar betydende fremmede Mindretal rede til at strække Hænderne frem, rede til oprørske Handlinger, den Dag de maatte finde, at Tidernes Skiften igen har givet dem en Chance.

Paa Baggrund af alt dette har, tror jeg, det danske Folk gennem Kampe og indre Prøvelser truffet sin Afgørelse med Hensyn til selve Grænsen. Men det er jo rigtigt, som Trontalen sagde det, at de ved Krigens Slutning totalt ændrede Forhold bevirker, at ogsaa det danske Mindretals Stilling Syd for Grænsen maa underkastes ny Overvejelse. Jeg vil her i Dag takke den højtærede Udenrigsminister for hans Tilsegn om, at Regeringen paa enhver Maade vil søge at støtte og hjælpe vore danske Brødre Syd for Grænsen over for alle de tunge Tilskikkelser, der vil møde dem i den kommende haarde Tid. Om hele den fremtidige Udvikling kan der jo ikke — det har alle erkendt her i Dag — tales paa nuværende Tidspunkt, da der endnu ikke kan gives nøjere Oplysninger om de Allieredes Hensigter vedrørende disse Egne; men jeg tror, det staar fast, at et overvældende Flertal i Danmark aldrig vil bygge nogen Fremtid paa det, hvis udprægede tyske Befolkningsgrupper nu maatte søge bort fra det tyske Sammenbrud for senere maaske at have Lejlighed til at undergrave det danske Folk.

Ud fra de Betragtninger, jeg her har fremsat, vil jeg da sige, at vi inden for vor Gruppe venter, at den høje Regering vil se det saaledes, at den har to Opgaver: for det første at bevare Danmark som Bosted for en ensartet, dansk Befolkning, og for det andet, at Regeringen i sin Virksomhed i Forholdet til de Allierede vil sætte sin Evne ind paa at udvirke, at der sikres det danske Mindretal i Sydslesvig en Fremtid, hvor det kan leve sit frie, folkelige Liv, hvor dets frie Kulturliv er sikret, og hvor det tillige sikres dem, at de ikke mere skal gøre Krigstjeneste for et Land, de aldrig vil komme til at nære Kærlighed til.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne om den foreliggende Sag og